

7.1x28.71	4	עמוד 11	המגזין - מעריב	24/08/2010	23918221-8
16710					

ירון בתיאטרון

// אליקים ירון

רוצחים ונהנים

ההצגה "מר קולפרט" בתיאטרון תמונע מציגה את השעמום בחברה הבורגנית דרך סיפור על ארוחת ערב רוויית דם, הפרשות ואלימות • משום מה זה מצחיק

לרגעים היה נדמה לי שקוונטין טרנטינו בכבודו ובעצמו נחת בתיאטרון תמונע להצגת "מר קולפרט". הוא היה ודאי אוהב את זה. מדובר בסאטירה נוקבת, אכזרית וגם מקאברית על החברה הבורגנית של ימינו. זו חברה משועממת, המפיגה בעצם את השעמום ואת השגרה של חייה באמצעות הזמנת אורחים משועממים כמותם. יחד הם מגסים להפיג את השעמום ההדדי. שם המשחק הוא אלימות ובחברה הזאת האלימות הופכת לנורמה, אפילו לסוג של בידור. העובדה המדהימה בסיפור הזה היא שהאלימות באמת מבודרת והקהל (בעיקר הקהל הצעיר) מוצא את עצמו נהנה, אפילו מתמוגג, ממעשי אלימות שבאופן רגיל אמורים לעורר בו חלחלה. בהצגה, לעומת זאת, זה הופך לבידור משעשע מאין כמותו.

המחזאי הגרמני הצעיר, דויד גיסלמן, הוא בעל יכולת תזמור בלתי רגילה של דיאלוג שנון והומור מקאברי מפתיע. מה שמרתק כאן במיוחד הוא השילוב הבלתי רגיל של אלימות בימתית בוטה עם הפגזה קומית בלתי פוסקת וכמעט הזויה. מה שמתחיל כאן כסוג של מתיחה הולך ומסתבך וכאילו יוצא מכלל שליטה. אל דאגה,

קצב מדויק. "מר קולברט" צילום: גדי דגון

המחזאי המוכשר הזה שולט היטב בכל שלב של ההתפתחות העלילתית. המתח העיקרי כאן הוא בין הזות בורגנית ושיחות סלון ובין אלימות רצחנית שמחלחלת מתחת למשחק החברתי המנומס. גיסלמן אינו הראשון שמדבר בתיאטרון על הקשר בין בורגנות ואלימות, אך הוא עושה זאת בצורה מקורית, משעשעת ומהנה בעזרת הומור מדהים.

הבמאי הצעיר מולי שולמן מצא את המפתח הנכון להציגה הזאת באמצעות הקצב המדויק שבו הוא מנחה את שחקניו והם כולם נענים לו בהתלהבות ובתזמון מושלם. במרכז ההצגה לירון ברנס, שמפגני העצבנות האלימה שלו הם החלק המשעשע של הערב, אך טובים לצדו יואב היימן, סיון ששון ואפרת ארנן.

הם כולם עושים את הבלתי אפשרי לכאורה: לגרום לנו להנאה מלאה ממצבים שלא ייאמנו. שפע של דם, שתן וקיא (תיאטרליים, כמובן) והקהל שואג בצחוק של שמחה. אנשים רוצחים להם להנאתם וגם, מתברר, להנאתנו. ☼